

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΓΟΕΤΗΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

**ΝΙΤΣΑ
ΑΛΕΞΙΑΔΟΥ**

Α. Αργυρίδης

10 - 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1979

Μιὰ νέα καλλιτεχνικὴ δύναμι

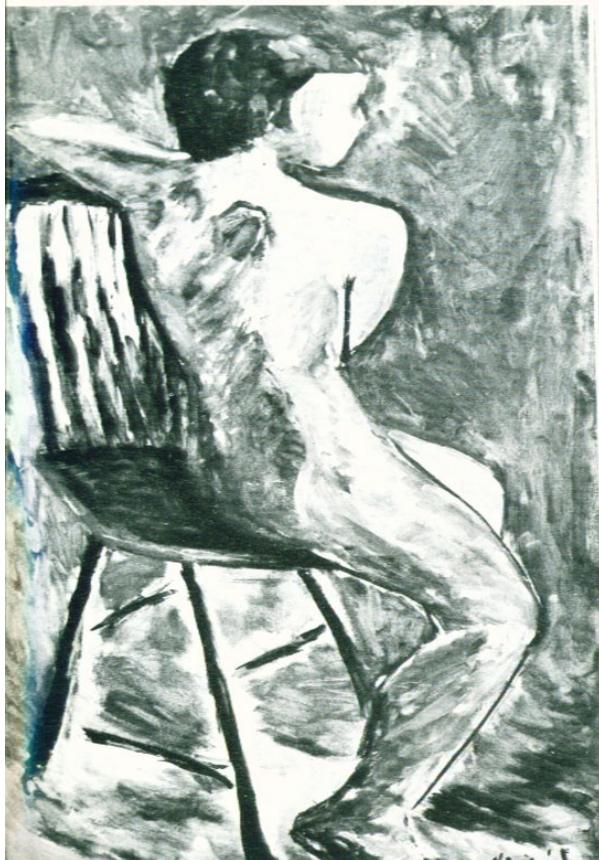
Πρὸς ἀκόμα ὥριμάσιον τὸ ταλέντο της, ἡ νέα ζωγράφος Νίτσα Ἀλεξιάδου ἔτειν ἕδη κάτοκος τῆς τεχνικῆς. Ἀντίθετα ἀπὸ πολλοὺς συναδέλφους της, ἐργάστηκε εκληρὰ γιὰ νὰ μάθῃ τοὺς βασικοὺς κανόνες τῆς εἰκαστικῆς ἐκφράσεως, νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀντίσταση τῆς ψῆφης, νὰ κατακτήσῃ τὸ φῶς. Ὅτι τοῦτο ἔχει φιλοτεχνήσει ἀντίγραφα ἔντιμα ἀριστουργημάτων μὲ τρόπο ζηλευτό. Ὅλα τους, ἔγιναν κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων, δοκιμαστικῶν, δι-ετακτικῶν πτήσεων καὶ τῶν πρώτων ἀναζητήσεων.

Γέδιοσυγκρασία προκισμένη μὲ εὐαισθησία κι αἰσιοδοξία, ἀντικρύζει τὸν ἀντικειμενικὸ κόσμο κατάπληκτη, σὰν παιδί. Κ' ἐπιζητεῖ ν' ἀποδώσῃ τὰ δράματά της μὲ ἀκρίβεια καὶ μὲ κάποια τάσι γιὰ ἀραιοποίηση. Γεμίζει τὰ τελάρα της μὲ τοπία πλημμυρισμένα ἀπὸ τὸν ψῆφο, μὲ λουλούδια ζωπρόκρωμα καὶ δροσερά, μὲ λογῆς-λογῆς συνθέσεις ποὺ διακρίνονται γιὰ τὴν πιεστότητα τῆς περιγραφῆς. Αὐτά, στὴν ἀρχή. Ὅπειτα δημιουργεῖται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιδοθῇ στὴν ἐρμηνεία τῆς Φύσεως, ν' ἀνεξαρτητοποιηθῇ καὶ νὰ δώσῃ στὰ πονήματά της ἔναν τόνο προσωπικό. Δὲν παρασύρεται ἀπὸ τὸ συρμό, δὲ φθάνει στὴν ἀφαιρεσί τὴν ὁλοσκερῆ, γιατὶ θέλει νὰ μὴν προδώσῃ τὸν ἑαυτό της.

Οἱ νεώτεροι πίνακες τῆς Ἀλεξιάδου, ποὺ διαφέρουν αισθητὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀποτελοῦν ἔνα μέρος ἀπὸ τὴν ἐντελῶς πρόσφατη παραγωγὴ της. Αὐτοί, προωθοῦν τὰ καλλιτεχνικά της ὄρόσημα καὶ κερδίζουν ἀμέσως ὅχι μόνον, ἀπλῶς, τὴν κατάφασι καὶ τῶν πιὸ ἀπαιτητικῶν θεατῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν Βαθειάν εὐαρέσκειά τους. Γίνεται κομμάτια ποὺ μαρτυροῦν φυσικὴν ύγεια, ἔμφυτη καλαισθησία, σωστὸ προσανατολισμό, πλαστικὴν ικανότητα, ἐξαίρετη δεξιοτεχνία, καὶ ποὺ δίνουν τὶς καλύτερες ὑποσχέσεις γιὰ μιὰν ἐξέλιξι θριαμβευτικήν.

Ζηνόρος Παναγιωτόπουλος

ΠΑΙΔΙΚΟ ΓΥΜΝΟ

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ

ΠΤΥΧΗ ΤΟΥ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

